

KINH SA-DI-LA

Hán dịch: Mất tên người dịch, nay trích lục nơi dịch phẩm đời Tam Tần.

Xưa có một em bé tên là Sa-di-la, mới bảy tuổi mà tâm ưa thích đạo đức, làm đệ tử một vị Sa-môn ở trong núi. Sa-di-la luôn làm theo lời thầy chỉ dạy, đọc tụng kinh pháp, không hề biếng nhác. Đến tám tuổi, chứng đắc A-la-hán, đạo nhân thanh tịnh, có thể thấy thấu suốt vô tận, tai có thể nghe khắp vô cùng, những việc làm thiện ác nơi khắp đất trời đều nghe biết cả. Thân có thể bay đi đâu tùy ý lại có thể phân thân, một thân biến làm vạn thân, hiện hóa tự tại, không gì là không làm được. Tự biết về đời trước từ đâu sinh ra, hết thấy người và vật cho đến loài bò sát, các loài côn trùng, Sa-di-la đều biết.

Một hôm, Sa-di-la ngồi thấy lại đời trước của mình làm con của năm bà mẹ, liền tự cười. Bấy giờ thầy quay lại, hỏi:

– Vì sao con cười? Ở trong núi này không có ca múa, vậy con cười thầy chẳng?

Sa-di-la thưa:

– Bạch thầy! Con không dám cười thầy, con chỉ cười về chính bản thân mình. Con nhớ lại về kiếp trước chỉ một thần hồn thọ thân mà làm con của năm bà mẹ. Năm bà mẹ ấy vì con mà ngày đêm khóc lóc, sầu khổ, không thể chịu nổi, cứ luôn nói là thương nhớ con chẳng bao giờ quên. Con tự nghĩ: Một thân mình mà làm sầu khổ cho những năm nhà, do đó mà con tự cười, chứ không dám cười thầy! Con làm con của bà mẹ thứ nhất, khi ấy người nhà bên cạnh cũng sinh một đứa bé cùng ngày với con. Sau khi con chết, đứa bé sinh cùng ngày ấy trong lúc ra vào, lui tới. Mẹ con trông thấy liền nói: “Tôi thương nhớ con tôi quá, nếu nó còn sống thì cũng sẽ đi lui đi tới như vậy.” Vì thương nhớ sầu khổ mà mẹ con khóc lóc như mưa.

Con làm con của bà mẹ thứ hai: Khi ấy, con yếu mạng, chết sớm, mẹ con thấy người cho con họ bú liền nhớ tới việc cho con mình bú ngày trước mà buồn nhớ, cảm thương.

Con làm con của bà mẹ thứ ba: Lúc đó, mới mười tuổi, sau khi con chết, mỗi khi ăn cơm, mẹ con cứ buồn khóc, nói: “Nếu con tôi còn sống thì sẽ cùng ăn cơm với tôi. Nay nó bỏ tôi đi rồi, để tôi chỉ ăn một mình!”, rồi bà tức tưởi kêu trời, ai oán nói là vô cùng nhớ thương con.

Con làm con của bà mẹ thứ tư: Vì con thọ mạng mỏng, chết trước, mẹ con thấy những đứa cùng tuổi con đi cưới vợ mà buồn nhớ, nói: “Nếu bây giờ con tôi còn sống thì cũng sẽ đi cưới vợ. Tôi đã phạm tội gì, sao lại giết con tôi?”

Con làm con của bà mẹ thứ năm: Khi mới bảy tuổi, do ưa thích đạo nên từ bỏ gia đình, bỏ mẹ theo thầy vào núi cầu đạo, nhất tâm tư duy, chứng quả A-la-hán. Ngày ngày, mẹ con khóc lóc, nhớ thương nói: “Tôi sinh chỉ có một đứa con mà nó lại theo thầy học đạo, không biết ở đâu, đói khát, nóng lạnh thế nào, bây giờ còn sống hay đã chết?” Thế rồi năm người mẹ cùng họp tại một chỗ, đều buồn bã nói luôn thương nhớ đến con mình, khóc lóc liên tục không dừng nghỉ. Con chỉ một thần hồn mà lần lượt làm con do năm bà mẹ sinh ra, nhờ vào song thân mà thọ hình thành người, khiến cho năm bà mẹ khóc lóc, sầu khổ hết mực, vì quá nhớ thương con mà họ không còn muốn sống. Vì những lý do ấy mà con cười. Con nghĩ: Thế gian vì lưới dục mà gây ra sống chết, tội

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

phước, tạo nên nguồn gốc của các hành. Ác thì bị đọa vào địa ngục, làm thiện thì được sinh lên cõi trời. Con sợ khổ ở đời mà từ bỏ gia đình, vào núi, tinh tấn tu thiền định, được đạo, chứng quả. Thấy các sự thống khổ trong địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, nên rất sợ hãi. Con thương xót năm bà mẹ, không thể tự mình thoát được, con lại âu lo về thân mình. Con xin nguyện: Việc làm đúng như lời nói vĩnh viễn xa lìa sinh tử, đoạn tuyệt thân căn, giống như người không gieo tạc nghiệp nữa thì hưởng đến Niết-bàn.

Nói cho thầy nghe xong, Sa-di-la liền bay lên hư không.

